

AVERTISMENT

*Copil cu fruntea pură, făr' de nor,
Să nu te miri, citind acest volum,
Când vezi că nimbul personajelor
Mai explodează uneori: BUM! BUM!*

*Să nu te miri și nici să te strofoci,
De vei simți cumva că nu-nțelegi,
E un volum pentru copii precoci,
Deci e normal să-i sperie pe blegi.*

*Când mama-ți spune seara „Somn ușor“
Și cu un gest brutal stinge lumina,
Eroii mei la tine-n dormitor
Vor poposi să-ți tulbure hodina.*

*Cu ce au la-ndemână fiecare –
Buldozer, brici, brichetă, drujbă, dinți –
În somnul tău vor plămădi coșmare
De care se-ngrozesc pruncii cuminți.*

*Dar tu, copile, n-ai de ce te teme...
De ești, cum tind să cred, rebel și rău,*

*Opac la carte, refractar la teme –
Teroarea n-o să strice somnul tău.*

*Când te-nconjoară personaje sumbre
Să-ți țină companie până-n zori
Cu ale lor insidioase umbre,
Vei încerca, bag sam', să le omori...*

*Dar n-o să poți a le veni de hac
Când vin, precum moroi din morminte,
În grup compact și gata de atac...
Nu râde, bă, citește înainte!*

*Cum?! Zici că tu habar n-ai să citești?!
...și nici nu știi silabisii cuvinte?!
...și chiar de-ai ști, tot n-ai citi povești?!
Atunci râzi, bă, și nu citi-nainte...*

BALADA RABIAŢEI ARABELLA

Arabella lu' Glucoză
Şi-a făcut rost de-un buldozer
Şi-a luat-o cu el prin sat,
Chitită pe demolat.
N-a fost colţ să nu dea iama
Cu şenila şi cu lama...
Vai, supravieţuitorii,
Cum îi mai treceau fiorii
Când priveau în jurul lor
La prăpădu-ngrozitor.
„Arabella, Arabella, –
I-au spus ei, mânăniţi – acela
A fost dragul nostru sat,
Iar tu ni l-ai demolat.
Ce ne facem noi acum?
Ne-ai lăsat ca proştii-n drum.
Eşti o plagă socială!“
Şi-ar fi luat-o la poceală...
„Arabella, ia aminte, –
I-au zis ei scrâşnind din dinte –
Punem noi mâna pe tine,
Fă, şi n-o să-ţi fie bine...”

Arabella, din cabină,
Le-a răspuns: „Mă doare-n splină.
Vreți să mă intimidați?
Sunteți niște sinistrați!
Nu mă prindeți voi pe mine,
Nici în văi, nici pe coline,
Nici la șes, nici în zăvoi,
Pun buldozeru' pe voi
Dacă faceți vreo figură.“
„Mama ei de paceaură, –
Zic sătenii în ciudați –
Păi să nu-ți vină s-o bați?
Las' c-o învățăm noi minte...”
Și s-au dus la Președinte,
Președintele Ulise,
Maistru-n jocuri de culise.
„Excelență, să vedeți,
Arabella din Scăieți,
Satul nostru de-obârșie,
Ne-a distrus din temelie
Acareturile toate.”
„Arabella? Nu se poate, –
Zise Președintele,
Dezvelindu-și dintele
Într-un rânjet echivoc –
O vom lichida pe loc!
Trimit Garda Personală

Și-o termină c-o rafală,
C-avem arme din import,
Care mișcă-n front e mort!“
Arabella lu' Glucoză
Între timp schimbase-n proză,
Din manetă și pedală,
Poezia ancestrală
A cătunului Scăieți.
„'Ai s-o ciurui, băieți, –
Ordonă, privind cu jale
Șeful Gărzii Personale –
Armele la ochi... și FOC!“
Arabella-ntoarse-n loc
Și-o porni către flăcăi...
„Rupeți rândurile, 'ăi!“ –
Ordonă, fugind din cale,
Șeful Gărzii Personale.
La comanda „Înainte!“,
S-au întors la Președinte.
„Ce ne facem, Excelență?“
„Declar starea de urgență,
Mama ei de paceaură,
Mi-e că dă iama-n natură
De nu luăm nici o măsură.
Azi dă gaură în mediu,
Măine chiar la noi în sediu.
Se impune un remediu.

D'aia zic eu că nu strică
S-o exterminăm de mică.
Când e vorba de dezastre,
Intervin Căștile Albastre.
Deja i-am solicitat
Să facă ordine-n sat.
Deci duceți-vă degrabă
Ca să-i ajutați la treabă,
Cot la cot să combăteți
Fenomenul din Scăieți.
Descindeți în teritoriu
Și luați fata la omoriu,
Că ne face de fecală
Pe arena mondială...“
Arabella demolase,
Cu succes, hambare, case,
Mai pe scurt, infrastructura,
Și-acum ataca natura,
Precum bine intuise
Președintele Ulise.
Manevrându-și utilajul,
Se juca cu peisajul,
Se juca de-a „uite-l, nu-i“
Și pe vale, și pe grui.
Chiar și câte-o Cască Albastră
Murmura: „Parcă-i de-a noastră“,
Admirând cu cât talent

Modelează-n ambient...
„Mama lor de Căști Albastre,
Stau ca florile în glastre,
Ei și Garda Personală
N-au făcut nici o scofală“,
Zic sătenii strânși ciopor,
Cu glas amenințător.
„Mama ei de pațachină,
Occidentul e de vină
C-o las' să se desfășoare
Cu buldozu' prin ponoare,
De nu scapă nici o floare.
Bietul spațiu mioritic
A ajuns în stadiu critic...“
„O, oameni buni, da' până când
S-aud materia plângând? –
S-a ridicat un orator,
La rândul său, din rândul lor –
O, mama mamei ei de fată,
Pe ea! Acum ori niciodată!
Mă duc să-mi iau destinu-n mână...
E trădător cel ce amână!
Vom sta de strajă în câmpie,
Cu propria anatomie
O vom opri pe Arabella!
O, până când să umble lela?
Cât va să ne mai cotopească

Ea nouă vatra strămoșească?
 Când vede totu-n jur ca-n palmă,
 Cum ar putea rămâne calmă
 Societatea din Scăieți?
 O, nu simțiți, o, nu vedeți
 Sărmanul sat câte îndură?
 O, mama ei de paceaură!
 Din cauza la o punkistă
 E azi întreaga obște tristă
 Și-și suflă nasul în batistă...
 Nici nu putem ieși în stradă,
 C-a apucat deja s-o radă.
 Ce ne rămâne de făcut?
 Să ne reintegrăm în lut?
 O, ce destin umilitor...
 Eu, unul, dac-a fi să mor,
 Voiesc să mor cu ea de gât!
 Voi ști atunci măcar atât,
 Că generații viitoare
 Vor fi scăpat de sub teroare...
 E necesar să se jertfească
 Pentru țărâna strămoșească,
 Din rândul nostru un flăcău
 Și vom cinsti numele său...
 Sunt gata să fiu eu acela,
 Zic *mue*, deci, lu' Arabella!"
 Și-acestea zise, cu curaj,

S-a repezit spre utilaj
Și-n urma lui a dat năvală
Și populația locală.
Încurajați de al său glas,
Au înjurat de parastas,
De patrafir și de prescură
Și ce le-a mai venit la gură,
Cum cere datina străbună
Și-au dat năvală împreună,
Toți înarmați cu furci, cu coase,
Strigând: „Pentru Scăieți, la oase!“
(Au mai scandat un epitet
Pe care nu voi să-l repet.)
„Luați-vă destinu-n mână,
Culcați buldozeru' pe-o rână!“ –
Se îndemnau ei reciproc,
Când Arabella-ntoarse-n loc
Și o porni cu vânt din pupă
Spre ei, pornită ca să-i rupă.
Și i-ar fi rupt, fără-ndoială,
Prinși cum erau la-nghesuială,
Căci, retrăgându-se spontan,
Căzuseră cu toți morman.
Dar chiar atunci, în mod penibil,
Rămase fără combustibil...
Mulțimea repliată zbiară:
„Acuma ne-ai picat în gheară!“

Fata, ghicindu-le mânia,
 Și-a fluturat spre dânșii ia
 Brodată cu măiestre ace,
 Ia cea albă-n semn de pace.
 Mulțimea însă, ca la țară,
 I-a replicat: „Te-am spart la nară!“
 Și strâns-au cercu-n jurul ei,
 Cu ochii scăpărând scânteii...
 „Fă, îți dezafectăm mașina,
 Te fugărim ca pe Nadina,
 Ca să te sature de răscoală.
 Civilizația rurală
 E concepută ca să ție
 Din moși-strămoși într-o vecie!
 Da' vorba lungă – sărăcie,
 Pe ea, Vandam! Pe ea, Ilie!
 'Ai s-o defenestram, băieți,
 Să răzbunăm satul Scăieți
 Și să-i redăm un bun renume
 În țară și-n întreaga lume...“
 Și chiar așa s-a și-ntâmpilat:
 Reporterii-au ajuns în sat,
 Cu aparate de filmat,
 La timp s-o vadă pe-Arabella
 Cum îi pălea cu manivela
 Pe scăiețeni, care fugeau
 Strigând ba „Nu mai da!“ , ba „Au!“ .